

naar Sagen nu bliver lagt i Folkets Haand, at oplyse Befolkningen om, at man ikke er i Stand til at føre et virkeligt Forsvar for vort Land, uden at Hovedstaden er sikret ved faste Værker saavel til Landsiden som til Søsiden. Det er i Haab om, at dette maa lykkes længe inden det Tidspunkt, der er fastsat for Københavns Landbefæstnings Nedlæggelse, at jeg vil kunne stemme for dette Forslag og derved vinde, at vi komme udover de Misligheder, som det er uafviseligt nødvendigt at faa rettede. Jeg betragter altsaa Forslaget som et Skridt paa Vejen henimod en virkelig tilfredsstillende Ordning af Forsvarssagen.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Da Forhandlingerne aabenbart nærme sig deres Afslutning, idet det er vanskeligt at forudsætte, at der kan fremsættes nye Synspunkter om den foreliggende Sag, vil jeg tillade mig at fremkomme med nogle faa Bemærkninger.

Der er i det hele ikke ved denne Forhandling fremsat nye Synspunkter, og det var heller ikke at vente, Sagen er gennemdrøftet i saa lang Tid og saa mange Gange, at jeg tror, man kan gaa ud fra, at alle Synspunkter ere fremsatte. Jeg skal derfor indskrænke mig til blot at gøre nogle Bemærkninger om de foreliggende Forslag og de Ændringer, der have fundet Sted i dem, siden de sidst var til Behandling her. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) omtalte og ankede først og fremmest over den forøgede Udskrivning, der skal finde Sted efter Bevilling paa Finansloven. Han mente, at det var en farlig Bestemmelse, der kunde koste mange Penge. Men vi maa erindre, hvad det ærede Medlem ligesom andre ærede Medlemmer synes at glemme, at Folketinget har Herredømme fuldt ud over alle nye Bevillinger. Sætter Folketinget sig imod dem, bliver der intet af dem. Det er den store Forskel mellem nu og for 20 Aar siden, da jeg første Gang kom paa Rigsdagen. Jeg erindrer, at endnu i 1896, da jeg sad som Formand for et Fællesudvalg, blev vi fra Højres Side trueede med Provisorier, hvis vi ikke gik ind paa de Bevillinger, som da blev krævede. Men saadant noget vil aldrig gentage sig mere. Det ligger fuldt ud i Folketingets Haand, om der vil blive bevilget nye Bevillinger til dette eller andre Formaal. Men naar man erkender det, maa man ogsaa erkende, at der ingen som helst Fare er ved en saadan Bestemmelse.

Med Hensyn til den i § 22 indeholdte

Bemyndigelse for Ministeren skal jeg sige at det er en Bemyndigelse, som kun maa bruges under faarefulde Forhold og hvor særlige Omstændigheder tale derfor. Naar der er faretruende Forhold, mener jeg, at Ministeren maa have saa megen Myndighed som mulig for at kunne gribe ind saa hurtigt som ske kan og skabe den Sikring, som det staar i vor Magt at skaffe til Veje. Det er meget vigtigt at faa Sikringsstyrken stillet godt op og i Tide, og derfor bør Ministeren have den Bemyndigelse, som man er i Stand til at give ham under saadanne Forhold. Folketinget og Rigsdagen, som Helhed maa da søge Betryggelsen i, at vi have et parlamentarisk System her i Landet, Ministeren maa staa til Ansvar overfor Rigsdagen, og dette Ansvar vil han sikkert ogsaa føle. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Ministeren snarere vil føle Ængstlighed overfor dette Ansvar, saa at han vil vige tilbage for at benytte Bemyndigelsen, end at han skulde benytte den for ofte. Der kan aldeles ikke være Tale om at benytte den under normale Forhold til Udvidelse af Tjenestetiden.

Bestemmelsen om, at ogsaa ældre Aargange end dem, der have staaet i Rullen i 16 Aar, kunne indkaldes, er en Nødhjælp til at faa Krigsstyrken fyldt under vanskelige Forhold. Hvis Ministeren virkelig benytter sin Myndighed til at samle Sikringsstyrken i Tide, er der ikke nogen Brug for at kalde de ældre Aargange ind. Det er ogsaa noget, som Regeringen meget nødig vil gaa til. Sikringsstyrken kan indkaldes i meget kort Tid, paa 1 Døgn eller 2 kan man have Mandskabet herovre fra Jylland, og saa er der Tropper nok til at fylde de Batailloner, som her er. Man maa gaa ud fra, at naar det virkelig trækker op til faretruende Forhold, vil Ministeriet benytte Bemyndigelsen til at skaffe Sikringsstyrken til Veje. Det er ogsaa et Forhold, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) ikke har haft Øjet rigtig rettet imod, at Sikringsstyrken skal kaldes ind i Tide, sker det, behøver det ærede Medlem ikke at være ængstelig for, at der mangler saa mange Mand, som han talte om.

Naar det ærede Medlem for øvrigt talte saa stærkt imod den foreliggende Plan, bør det ærede Medlem erindre, at ved at stemme imod det hele bliver han staaende ved den Tilstand, vi nu ere i, og der mangler mange flere Tusinde, end Talen her er om. (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Det er en Insinuation, andet er det ikke!) Det kan jeg ikke